

всичкитѣ лица усмивка. Очитѣ на мютесарифина се любуватѣ съ нейната талия, още не развившасе, но прѣдставителна.

На въпроситѣ тя отговаря не високо, а съ нѣкакво си приятно за ухото шепняние, и се черви като рубинѣ.

Засвириха съ сазоветѣ и се разнесе носовото пѣние пригласяно съ грѣжки *аманъ! аманъ!* а къмъ крайтъ се захвана хорото. Малко по-малко Елена привикна и на хорото се съживи и распусна. Тя танцуваше, така хубаво водяше хорото, така мило се кланяше, щото ханжмате я поглади по гушката, а пашата я почерпа съ шербетѣ отъ своята чаша

Звуковетѣ на шездаритѣ се смѣняха съ пѣсни, играха хора, ядаха разни турски сладки работи и така се забавляваха до сама сутрина, смѣха се и се веселиха, послѣ всичко утихна и веселието се свърши съ бѣлпунание.

Рано сутринтъ, по главната улица, покрай правителствениятъ домъ, въ който живѣяше пашата, Векилъ-онбашията водяше казашката нощна стража и се срѣшва на лице съ лице съ наестойницата штурбенмедхенъ, която излизаше отъ домътъ на Елена. Елена си наведе очитѣ къмъ земята и не ги подигна на-горѣ когато чу какъ гърми саблята по калдаржма. На нейнитѣ бузи се показва руменица не на свѣжа красота, а на нѣкакво си уморяване. Тя приличаше на дѣвойката на сѣщиятъ Греза, но която се връща отъ свижданието. Нейното лице и цѣлата ѣ фигура не дишаше, както прѣди, невинность, но носяше на себе си диритѣ на познанието.

Старийтъ чаушъ, отивайки при ферикъ-паша за ординарецъ, срѣщна и наестойницата съ Елена и патруля на Векилъ-онбашията. Опитнийтъ дока ги изглѣда:

— О, хо! вече мъртвило. Недълго фжрча. Ако не ми бѣше жално за мойтъ приятель, то би се посмѣлъ отъ всичката си душа надъ тия чифути, Ритка и Цура, какъ тѣ съ дискантъ и съ басъ сж пѣли на бѣдната дѣвойка! Охъ Юзя, твърдѣ не се скѣпи съ свсето лиценце, тѣ не сж привикнали дълго да иросятъ. Ти нѣма да ги искашъ Юзя, тѣ ще си намѣрятъ друга. Сега тѣ ще захванатъ да бършатъ нейнитѣ сълзи, може би ще похленчатъ съ нея. Ахъ,